

Viime numerossa kyseltiin mielipiteitä nuottien käytöstä kansanmusiikissa. Omani on se, että mieluummin ilman jos on valinnan varaa.

"Parempi" musiikki räätälöidään yleensä konserttisaliin sopivaksi. Tiedetään etukäteen, mihin pyritään. Kappaleet ovat pitkiä, stemmat vaikeita ja nuotit tarpeellisia.

Kansanmusiikki on tulkinnaltaan persoonallisempaa ja joustavampaa, ja esiintymistilanteiden kirjo on laajempi. Soitto ei ole aina samanlaista, tilaisuuden luonne ja kuulijoiden reagointikin vaikuttavat esitykseen. Valitettavasti nuottien seuraaminen rajoittaa kontaktia yleisön kanssa.

Ilman nuotteja on vähemmän roudattavaa, bändi soi paremmin yhteen, lavasäteilyä vapautuu, kansantanssijat ja säestäjät toimivat yhtenä ryhmänä, valojen sammumista ei tarvitse pelätä, yleisöstä voi katsella hyvän näköisiä jne. Siis monia etuja.

Nuoteista on vaikea luopua kokonaan, jos niihin on tottunut. Mutta kyseessä voi olla vain piintynyt tapa. Minusta on outoa juoda aamukahvia ilman uutta sanomalehteä, vanhakin lehti kelpaa. Samanlainen riippuvuus voi pakottaa katsomaan nuottitelinettä, vaikka siinä olisi väärä nuotti.

Miten vieroittautua? Jos tunnet kappaleen ulkoa, älä katso nuottia. Pane teline syrjään harjoituksissa, jos et välttämättä tarvitse sitä. Etsi tukea siitä, mitä kuulet toisten soittavan. On yllättävää, miten korvat avautuvat ja soittajien välille syntyy vuorovaikutusta, kun katseet eivät ole lukittuina nuotteihin. Vielä pitemmälle, kokeilkaapa joskus harjoituksissa sammuttaa valot ja soittaa täysin pimeässä vain kuulon varassa, vau!

Jaakko Heikkinen

Julkaistu Pelimanni-lehdessä 3/2004